

Надія

Софія Ягоцька

Признайся поки долю можеш оминати!
Вночі, у молитві, сокровенній тиші,
за мене дякуєш, чи просиш повернути?
Ти не бреш, а як забракне слів змовчи,
і хай мовчання відлунням буде чути.

Прошепочи як наберешся більше сил,
скажи, чи ти ще справді щось відчуєш?

Тремти — бо ще лишився в тебе шанс.
Щоб я дізналась; серце в п'ятах.
Благай очима відблиску мого.
Бринять най сльози на повіках,
та хай ж вони закінчать на губах.
Щоб я побачила як ти страждаєш,
і точно знала, не дарма прийшла.

Ти прояви людську натуру миттю.
В усій красі та милих фарбах болю,
перед тобою я з оливковою віттю.
Стою з надією в руках, гну долю.
Що зробиш ти? Чи поглузуєш?
Чи приймеш свій останній перший дар.